

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 11Co/55/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419200842  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5419200842.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. F. XXX/X, G. B., t. č. H. XX I., G., H. C. J., právne zastúpenej spoločnosťou Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej č. 2, Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanej: K. A. K., C. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. F. XXXX/X, G. B., právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom M. R. Štefánika č. 1822, Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. DK-10C/27/2019-596 zo dňa 14. februára 2025, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“ prípadne „okresný súd“) v poradí druhým odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu (o určenie, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľnosti – pozemku parcela registra „C“ č. 783/9, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m<sup>2</sup>, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. L. N., obec a okres G. B., v podiele 111/158-ín) zamietol (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa sa domáha určenia vlastníckeho práva k pozemku parcela registra „C“ č. 783/9 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m<sup>2</sup>, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. L. N., obec a okres G. B. v podiele 111/158-ín (ďalej aj „sporný pozemok“) na základe toho, že je na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 7D/5/2009, II Dnot 19/2009 zo dňa 18.05.2009 právnu nástupkyňou po jej otcovi M. D., a to pokiaľ ide o nároky z rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.05.2006, na základe ktorého bolo jej otcovi M. D. navrátené okrem iného vlastnícke právo k pozemku parc. registra „E“ č. 782 o výmere 6.835 m<sup>2</sup> v podiele 111/158-ín, ktorého súčasťou v zmysle identifikácie parcel zo dňa 03.05.2004 je aj sporný pozemok, ktorého intabulovanou vlastníčkou je žalovaná.

1.2 Poukázal na obranu žalovanej, ktorá spočívala v tom, že jej právni predchodcovia (t. j. jej rodičia) k spornému pozemku parcela C-KN č. 783/9 nadobudli vlastnícke právo v súlade s § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka ku dňu 01.01.1992, a to s poukazom na Dohodu o osobnom užívaní pozemku zo dňa 31.08.1982, ktorá prešla registráciou vtedajším Štátnym notárstvom Dolný Kubín s tým, že pokiaľ

by súd prvej inštancie neakceptoval tento dôvod, tak že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornému pozemku došlo so započítaním držby jej právnych predchodcov vydržaním.

1.3 Súd prvej inštancie obranu žalovanej vyhodnotil ako dôvodnú vo vzťahu k právnym predchodcom žalovanej, pričom ohľadne posúdenia vlastníctva sporného pozemku dospel k záveru, že k tomuto pozemku, ku ktorému právnym predchodcom žalovanej, t. j. jej rodičom

O. K. L. a D. L., C. P. vzniklo na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 právo osobného užívania, nadobudli jej právni predchodcovia s poukazom na § 872 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka vlastnícke právo tzv. transformáciou ku dňu 01.01.1992. Uviedol, že pokiaľ by právnym predchodcom žalovanej nesvedčilo nadobudnutie vlastníckeho práva k spornému pozemku zo zákona, tak právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastnícke právo

k spornému pozemku vydržaním podľa § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka

s poukazom na § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka ku dňu 01.09.1992, teda po uplynutí 10-ročnej lehoty odo dňa registrácie Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982, na základe ktorej sa právni predchodcovia žalovanej dostali do oprávnenej držby (užívania) sporného pozemku. Z uvedeného vyvodil, že právni predchodcovia žalovanej sa najneskôr ku dňu 01.09.1992 sa stali vlastníkmi sporného pozemku.

1.4 Námietku žalobkyne týkajúcu sa ne/dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej (spočívajúcu v tom, že v konaní bolo preukázané, že sporný pozemok bol Geometrickým plánom č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1982 chybné zidentifikovaný z pozemku EN parc. č. 783 a v skutočnosti sa nachádza vo vnútri parcely č. 782, o čom musel mať otec žalovanej O. K. L. vedomosť, keďže pracoval ako podpredseda na vtedajšom MsNV

v G. B. a mal zároveň vedomosť o uzatvorení Hospodárskej zmluvy o prevode vlastníctva 13.09.1977), vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa jednalo len o domnienky žalobkyne, ktoré v konaní neboli preukázané. V tejto súvislosti poukázal na to, že právo osobného užívania predmetného pozemku vzniklo nielen otcovi žalovanej O. K. L., ale aj jej matke D. L., C. P., vo vzťahu ku ktorej ani žiadne takéto námietky zo strany žalobkyne vznesené neboli.

1.5 Vo vzťahu k nezrovnalosti v súvislosti s nesprávnou identifikáciou sporného pozemku súd prvej inštancie vyslovil skutkový záver, že v danom prípade sa jednalo len o chybné zameranie (nesprávnú identifikáciu) predmetného pozemku vo vzťahu k pozemku parcela č. 782, v čom ide o skutkový omyl, keďže zo strany právnych predchodcov žalovanej nedošlo reálne k žiadnemu posunu v teréne (teda že by chatu súp. č. XX postavili na inom mieste, než im bolo pridelené na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, a teda preukázateľne chatu postavili v súlade s Rozhodnutím o umiestnení stavby zo dňa 11.05.1982, ktorého súčasťou je snímka z pozemkovej mapy, kde bola táto chata zakreslená pod poradovým číslom 3). Uvedené teda nevylučuje existenciu dobromyseľnosti na strane právnych predchodcov žalovanej. V súvislosti so svojimi závermi poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/3249/2009 zo dňa 22.08.2009 a sp. zn. 22Cdo/1004/2009 zo dňa 30.08.2011. Na základe uvedeného dospel k záveru, že dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovanej nebola v konaní ničím relevantne spochybnená, a preto jej právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku najneskôr ku dňu 01.09.1992 vydržaním. Uvedené považoval za zásadnú skutočnosť vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2006/00161-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, ktorým bolo prinavrátené vlastnícke právo právnenému predchodcovi žalobkyne O. M. D. ohľadne pozemku KN-E parc. č. 782, trvalý trávny porast o výmere 6.835 m<sup>2</sup> v podiele 111/158-ín, keď z vykonaného dokazovania mal preukázanú skutočnosť, že sporný pozemok je súčasťou vrátenej parcely. Zdôraznil, že sporný pozemok, ku ktorému právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastnícke právo najneskôr ku dňu 01.09.1992, nemôže byť predmetom navrátenia vlastníckeho práva právnenému predchodcovi žalobkyne O. M. D. na základe predmetného reštitučného rozhodnutia, nakoľko s poukazom na § 6 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania predmetného rozhodnutia bol tento pozemok zastavaným pozemkom vo vlastníctve fyzickej osoby, t. j. právnych predchodcov žalovanej, ktorí nie sú povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 tohto zákona.

1.6 Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže v konaní nebolo preukázané, že by na žalobkyňu prešlo vlastnícke právo k spornému pozemku v podiele 111/158-ín po jej otcovi M. D. na základe daného reštitučného rozhodnutia.

1.7 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech (keďže žaloba bola zamietnutá) proti žalobkyňi nárok na náhradu v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobkyňa v odvolaní primárne namietala nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa jej názoru iba relatívne stručne vyjadril k dôvodom svojho rozhodnutia, pričom vzhľadom na skutkovú a právnu komplikovanosť sporu a rozsiahlosť vykonaného dokazovania bolo jeho povinnosťou riadne a vyčerpávajúco zdôvodniť, na základe akých skutočností mali právní predchodcovia žalovanej nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku parcela č. 783/9, na základe akých skutočností boli dobromyseľní, a teda prichádzalo do úvahy aj nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a najmä na základe akej skutočnosti nie je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 111/158-ín k pozemku parcela č. 783/9 žalobkyňa, ktorá vlastnícke právo odvodzuje od svojho právneho predchodcu, ktoré mu bolo navrátené reštitučným rozhodnutím, resp. na základe akých skutočností nemalo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva na základe právoplatného reštitučného rozhodnutia, ktoré navyiac bolo doručované právnemu predchodcovi žalovanej. Vo vzťahu k vysloveným záverom súdu prvej inštancie zdôraznila, že ochrana vlastníckeho práva sa má poskytnúť aj žalobkyni, a to nielen žalovanej, nakoľko žalobkyni ako právnej nástupkyni jej otca M. D. svedčí vlastnícky titul, t.j. právoplatné reštitučné rozhodnutie navracajúce spoluvlastnícky podiel o veľkosti 111/158 k parcele 783/9. Upriamila pozornosť na to, že právny poriadok pozná mechanizmy na prípadnú obranu voči nezákonnosti reštitučného rozhodnutia, ktoré však neboli využité (ani zo strany právneho predchodcu žalovanej ako účastníka konania), pričom mala za to, že nepotvrdenie vlastníckeho práva priznaného reštitučným rozhodnutím vydaným v riadnom procese je nepochybným odňatím jej patriaceho vlastníckeho práva. V danej súvislosti namietala, že súd prvej inštancie nijako neodôvodnil, prečo by jej ochrana ústavou garantovaného vlastníckeho práva nemala byť poskytnutá a nijako sa ani nevysporiadal s následkami svojho záveru, t. j. že ak žalobkyňa nie je vlastníčkou predmetného spoluvlastníckeho podielu pozemku parcela č. 783/9, tak reštitučný nárok jej otca nebol uspokojený v rozsahu, na aký mal jej otec nárok, keď tento rozsah bol potvrdený práve reštitučným rozhodnutím, ktoré následne určovalo, akou formou bude uspokojený, či navrátením vlastníctva alebo poskytnutím náhrady. Zdôraznila, že predmetné reštitučné konanie je právoplatne skončené. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie nevysvetlil, akým spôsobom má byť dosiahnuté vyrovnané usporiadanie vzťahov ako následku jeho de facto rozhodnutia o tom, že právoplatné reštitučné rozhodnutie nie je vlastníckym titulom a ak by súd rozhodoval o vlastníctve v dôsledku záverov o neplatnosti zmluvy, bolo by zrejmé, že vyrovnanie vzájomných vzťahov sa má uskutočniť vrátením si vzájomne poskytnutých plnení. Podľa žalobkyne súd súčasne nevysvetlil, akú ochranu svojho vlastníctva, resp. reštitučného nároku má v danej situácii žalobkyňa, pričom sa nijako nevysporiadal s otázkou, ako je možné, že právoplatne nezrušené nespôsobuje právne účinky.

#### 2.1

V uvedenom žalobkyňa vzhliadala arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a z toho pre ňu vyplývajúce porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

#### 2.2

Vo vzťahu k skutkovému záveru súdu prvej inštancie vyslovenému v odseku 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že právní predchodcovia žalovanej chaty súp. č. XX nepostavili na inom mieste, než im bol pridelený na základe Dohody o osobnom užívaní pozemku, žalobkyni nebolo zrejmé, na základe akej skutočnosti dospel súd prvej inštancie k tomuto záveru, keď dohoda o osobnom užívaní pozemku bola medzi právnymi predchodcami žalovanej a štátom uzavretá dňa 31.08.1982, a táto dohoda vymedzuje, že právo osobného užívania sa udeľuje parcele č. 783/9 a v tejto dohode nie je bližšie určené, o akú parcelu ide. V danej súvislosti zopakovala svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, že doložený Geometrický plán č. 244-251-3957-82, v ktorého textovej časti sa uvádza, že vlastníkom resp. užívateľom novovytvorenej parcely č. 783/9 bude O. K. L., pričom je zrejmé, že sa jedná o geometrický plán, ktorý bol vyhotovený za účelom vytvorenia parcely č. 783/9, ktorá sa následne mala ponechať do užívania O. K. L., resp. aj jeho manželke. V danej súvislosti poukázala na to, že z predmetného geometrického plánu jednoznačne vyplýva, že parcela č. 783/9 bola vytvorená z pôvodnej pozemnoknižnej (ďalej aj „PK“) parcely č. 783 a v konaní bolo preukázané a ani nebolo sporné, že chata bola vybudovaná na pôvodnej PK parcele č. 782. Za danej dôkaznej situácie nie je žalobkyni zrejmé, z akej skutočnosti súd prvej inštancie vyvodil záver, že chata súp. č. XX nebola postavená na inom mieste, než bolo pridelené právnym predchodcom žalovanej na základe Dohody o osobnom užívaní pozemku, keď v konaní sa nepreukázalo, že parcela č. 783/9, teda tak ako bola v tomto geometrickom pláne zakreslená, sa nachádza vo vnútri pôvodnej PK parcely č. 782 a nesprávny je len údaj uvedený v textovej časti geometrického plánu, kde je uvedené, že parcela č. 783/9 sa vytvára z pôvodnej PK parcely č. 783. Podľa žalobkyne nie je uvedený záver súdu prvej inštancie nijako

zdôvodnený, keď súd prvej inštancie nevysvetlil, akým spôsobom došiel k predmetnému záveru. Podľa žalobkyne celkový postup vo veci svedčí tomu, že parcela č. 783/9 bola skutočne vytvorená z pôvodnej PK parcely č. 783, keďže od vlastníkov tejto parcely vykupoval parcelu č. 783/9 štát a túto následne poskytoval do osobného užívania právnym predchodcom žalovanej, a teda by išlo o situáciu, kedy právni predchodcovia žalovanej postavili chatu súp. č. XX na úplne inom mieste, ako vyplýva z predmetného geometrického plánu z roku 1982, ktorým bola parcela č. 783/9 vytvorená.

### 2.3

Žalobkyňa sa nestotožnila ani so záverom súdu prvej inštancie v odseku 32. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého súd prvej inštancie ustálil, že správny orgán schválil umiestnenie chaty O. K. L. na mieste ohraničenom červenými čiarami, ako je to v predmetnom dokumente, t. j. v Rozhodnutí o umiestnení stavby zo dňa 11.05.1982, zakreslené. V danej súvislosti žalobkyňa poukázala na tvrdenie žalovanej, že ide o amatérsky zákres, a teda nie je možné sa na tento spoliehať, a preto žalobkyni nie je zrejmé, z akého dôvodu si súd osvojil presvedčenie, že predmetný zákres je dostatočne spoľahlivý, navyše v situácii, kedy rozhodnutie o umiestnení stavby mohlo odkazovať na Geometrický plán č. 244-251-3957-82, ktorým bola parcela č. 783/9 vytvorená.

### 2.4

Taktiež namietala záver súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k právnej predchodkyni žalovanej jej matke D. L., C. P. neboli žiadne námietky vo vzťahu k jej dobromyseľnosti vnesené. Uviedla, že ešte pred skončením dokazovania sa vyjadrila, že všetky námietky dobromyseľnosti, okrem tých, ktoré sa týkali výslovne pracovnej pozície právneho predchodcu žalovanej, z ktorej vyplývali jeho skúsenosti a poznatky v oblasti práv k pozemkom, ich výkup a pod., sa vzťahujú aj na právnu predchodkyňu žalovanej a ďalej sa vyjadrila, že toto vyplýva z ich samotného obsahu. Súčasne upozornila na skutočnosť, že napríklad vo vyjadrení zo dňa 12.09.2024 výslovne uviedla námietky o dobromyseľnosti aj vo vzťahu k právnej predchodkyni žalovanej.

### 2.5

Nestotožnila sa ani so záverom súdu prvej inštancie, že právnym predchodcom žalovanej, t. j. jej rodičom vzniklo na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 právo osobného užívania a s poukazom na uvedené nadobudli podľa § 872 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka vlastnícke právo tzv. transformáciou ku dňu 01.01.1992. V danej súvislosti opätovne poukázala na to, že v konaní bolo preukázané, že pozemok parcela KN-C č. 783/9 sa priestorovo nachádza vo vnútri pôvodnej PK parcely č. 782, ktorej výlučným vlastníkom však nebol štát, a tento bol podielovým spoluvlastníkom iba vo veľkosti 111/158-ín, t. j. práve v podiele, ktorý bol odňatý z vlastníctva právneho predchodcu žalobkyne, nakoľko vlastníkom zvyšného podielu vo veľkosti 47/158-ín bola a stále je Q. D., a preto mala žalobkyňa za to, že k parcele č. 783/9 ako súčasť pôvodnej PK parcely č. 782 nemohlo byť zriadené právo osobného užívania v prospech právnych predchodcov žalovanej, čo vyplýva aj z ust. § 199 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo osobného užívania sa môže zriadiť len k pozemkom, ktoré sú v socialistickom spoločenskom vlastníctve. V danej súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že k výkupu do socialistického vlastníctva došlo vo vzťahu k pôvodnej PK parcele č. 783, ktorej vlastníkom bola rodina R., a to na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.07.1982, z čoho vyvodila, že ak parcela č. 783/9 sa v skutočnosti nachádza vo vnútri pôvodnej PK parcely č. 782, musel by sa štát stáť vlastníkom celej danej parcely, aby k nej mohol zriadiť právo osobného užívania v prospech právnych predchodcov žalovanej, čo sa však nestalo, keďže štát odkupoval parcelu č. 783/9 od rodiny R.. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že Dohodou o osobnom užívaní pozemku zo dňa 31.08.1982 nemohol štát zriadiť právo osobného užívania pozemku v prospech právnych predchodcov žalovanej, keďže celá parcela č. 783/9 nebola v socialistickom vlastníctve.

### 2.6

Vo vzťahu k otázke splnenia dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej pri nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním žalobkyňa zopakovala svoju argumentáciu z predchádzajúcich podaní a v záverečnej reči učinenej na pojednávaní zo dňa 15. januára 2025.

### 2.7

Súčasne namietala záver súdu prvej inštancie, že zo strany právnych predchodcov žalovanej nedošlo reálne k žiadnemu posunu v teréne (teda že by chatu súp. č. XX postavili na inom mieste, než im bolo pridelené na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku, teda preukázateľne chatu postavili v súlade s Rozhodnutím o umiestnení stavby zo dňa 11.05.1982, ktorého súčasťou je snímka z pozemkovej mapy, kde bola táto chata zakreslená pod poradovým číslom 3). Žalobkyni nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti súd prvej inštancie dospel k uvedenému záveru, t. j., že právni predchodcovia žalovanej vybudovali chatu súp. č. XX presne na mieste, ktoré vyplýva zo zakreslenia polohy parcely č.

783/9 a snímke z pozemkovej mapy, keď v tomto smere nebol v konaní predložený zo strany žalovanej ani jeden dôkaz. V danej súvislosti zdôraznila, že skutočnosť, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním, mala dokazovať žalovaná, pričom preukázanie, že k výstavbe chaty súp. č. XX došlo skutočne na mieste vyznačenom v snímke z pozemkovej mapy, je podľa žalobkyne o to zásadnejšie, že zakreslenie parcely č. 783/9 je v tomto dokumente vykonané amatérsky, čo pochopiteľne kladie na dobromyseľnosť vyššie nároky, nakoľko na správnosť jednoduchého amatérskeho nákresu sa nemožno bez ďalšieho spoľahnúť.

## 2.8

Vyslovila presvedčenie, že aj vzhľadom na časovú os udalostí, kedy najskôr bol vyhotovený Geometrický plán zo dňa 20.04.1982 (kde už je právny predchodca žalovanej uvedený ako vlastníč/uzivateľ), následne bolo vydané rozhodnutie o umiestnení stavby a až následne došlo k vykúpeniu parcely č. 783/9 do vlastníctva štátu a zvereníu do osobného užívania právnych predchodcov žalovanej, bol celý tento postup pod kontrolou právneho predchodcu žalovanej, ktorý o týchto jednotlivých krokoch mal aj vedomosť. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že právnym predchodcom žalovanej mali byť všetky nesúladne skutočnosti známe, najmä to, že majú záujem nadobudnúť pozemok odčlenením z parcely č. 783, avšak tento je v konečnom dôsledku v rozhodnutí o umiestnení stavby zakreslený v pozemku č. 782.

### 2.8.1

Okrem tejto skutočnosti žalobkyňa namietala, že neboli splnené ani ďalšie predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko nebolo zo strany žalovanej uvedené, v akom momente mala uplynúť vydržacia doba. Žalobkyňa taktiež zotrvala na svojej argumentácii (tak ako to uviedla už vo svojom podaní zo dňa 13.12.2024), že nejde ani o spôsobilý predmet vydržania podľa platných predpisov v danom čase. Žalobkyňa zotrvala aj na tom, že pracovný pomer právneho predchodcu žalovanej na Mestskom národnom výbore G. B. trval najmenej do 30.06.1982.

## 2.9

Taktiež poukazovala na nadštandardne výhodný postup pri získaní pozemku do osobného užívania zo strany právnych predchodcov žalovanej, konkrétne, že Geometrický plán č. 244-251-3957-82, ktorým bola parcela č. 783/9 vytvorená, bol zhotovený dňa 20.04.1982 a Rozhodnutie o umiestnení stavby bolo schválené dňa 11.05.1982, t. j. ešte predtým, ako sa vôbec parcela č. 783/9 z vlastníctva rodiny R. dostala do socialistického vlastníctva, čo sa uskutočnilo až na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.07.1982.

## 2.10

Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie žalobkyňa namietala záver súdu prvej inštancie, že sporný pozemok nemohol byť predmetom navrátenia vlastníckeho práva právnemu predchodcovi žalobkyne na základe reštitučného rozhodnutia, keďže s poukazom na § 6 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania predmetného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove bol tento pozemok zastavaným pozemkom vo vlastníctve fyzickej osoby – právnych predchodcov žalovanej, ktorí nie sú povinnou osobou v zmysle § 4 ods. 1 uvedeného zákona. V konkrétnostiach namietala, že jej nie je zrejmé, ako môže civilný súd zasiahnuť svojím rozhodnutím do otázok vyriešených právoplatným rozhodnutím správneho orgánu, pričom podľa nej sa jedná o obdobnú situáciu, ako by civilný súd v sporovom konaní konštatoval, že kolaudačné rozhodnutie k určitej stavbe nemalo byť vydané, pretože stavebník nedodrжал zákonný postup, resp. podmienky výstavby, a teda by dospel napriek existencii právoplatného kolaudačného rozhodnutia k záveru, že stavba nie je skolaudovaná. Žalobkyňa uvedené vníma ako absurdný zásah do spravodlivosti, keď podrobiť súdnemu prieskumu možno rozhodnutia vydané správnymi orgánmi len v rámci správneho súdnictva a v prejednávanej veci súd prvej inštancie (zrejme na základe právneho názoru odvolacieho súdu) jednoducho a bez patričného zdôvodnenia dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre vydanie reštitučného rozhodnutia, a že toto je i napriek svojej právoplatnosti neúčinné.

## 2.11

Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, resp. alternatívne, aby zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a súčasne žalobkyňi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Podaním zo dňa 04.03.2025, doručeným súdu prvej inštancie elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu dňa 04.03.2025, doplneným podaním so zaručeným elektronickým podpisom dňa 05.03.2025, žalobkyňa zopakovala svoju skutkovú a právnu argumentáciu z odvolania, pričom na doplnenie vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že dobromyseľnosť nenamietala vo vzťahu

k právnej predchodkyni žalovanej, uviedla, že vo viacerých prednesoch a podaniach namietala aj dobromyseľnosť právnej predchodkyne žalovanej a súčasne doplnila, že pokiaľ by sa aj teoreticky mala nedobromyseľnosť vzťahovať len na právneho predchodcu žalovanej, aj tak by nebolo možné nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, keďže právni predchodcovia žalovanej boli manželia, a teda už nedobromyseľnosť jedného z nich vylúčila nadobudnutie veci (pozemku) do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vydržaním.

### 3.1

Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie vyplývajúceho z odkazu na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.12.2011, žalobkyňa uviedla, že ide len o citáciu tvrdenia Katastrálneho úradu v Žiline, pričom navyše pokiaľ malo údajne dôjsť k chybe pri spracovaní právneho stavu, táto mala značné dôsledky a ak sa teda podľa grafickej časti Geometrického plánu zo dňa 20.04.1982 mala parcela č. 783/9 nachádzať vo vnútri parcely č. 782, na to, aby ju mohli do osobného užívania nadobudnúť právni predchodcovia žalovanej, musel by štát byť výlučným vlastníkom parcely č. 782 v celosti, ktorým však nebol.

### 3.2

Vo vzťahu k otázke dobromyseľnosti žalobkyňa zopakovala, že ani tá neprichádza do úvahy, keďže z geometrického plánu je úplne zrejmé, že právne sa parcela č. 783/9 vytvára z PK parcely č. 783, a tento nesúlad musel byť právnym predchodcom žalovanej známy, keďže tento poznal pomery v lokalite napríklad z uzatvárania hospodárskej zmluvy za štát, ktorej prílohou bol výkaz výmer zo dňa 03.05.1977 a z toho jednoznačne podľa žalobkyne vyplýva poloha jednotlivých chat, ako aj to, že pokiaľ sa chata súp. č. XX začala budovať na mieste, kde dne stojí, bolo zrejmé, že ide o PK parcelu č. 782 a nie PK parcelu č. 783, z ktorej bola vytvorená.

### 3.3

Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobkyňa tento výrok namietala z dôvodu nesprávnosti výroku vo veci samej, od ktorého je závislý aj výrok o trovách konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení považovala rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a zákonný s tým, že mala za to, že prvostupňový súd zistil správne skutkový stav a tento rozsudok vychádza zo záverov uznesenia Krajského súdu v Žilina sp. zn. 11Co/51/2023 zo dňa 31.01.2024, ktorým súd druhej inštancie zrušil prvotný rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. DK-10C/2027/2019-348 zo dňa 18.01.2023. Poukázala na to, že súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, rozhodol, že ohľadne posúdenia vlastníctva sporného pozemku vzniklo na základe ich dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 právo osobného užívania, a teda právni predchodcovia žalovanej s poukazom na ust. § 872 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka nadobudli vlastnícke právo tzv. transformáciou ku dňu 01.01.1992. Žalovaná sa taktiež stotožnila so záverom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že pokiaľ by právnym predchodcom žalovanej nesvedčilo nadobudnutie vlastníckeho práva k spornému pozemku zo zákona, tak správne konštatoval, že právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku aj vydržaním podľa § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka ku dňu 01.09.1992, teda po uplynutí 10-ročnej lehoty odo dňa registrácie dohody o osobnom užívaní pozemku zo dňa 31.08.1982.

4.1 Podľa žalovanej sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí taktiež vysporiadal

so všetkými námietkami a argumentmi žalobkyne ohľadom nedostatku dobromyseľnosti ohľadom právneho predchodcu žalovanej O. K. L., otca žalovanej, voči ktorému smerovalo hlavne dokazovanie žalobkyne, a tiež D. L., C. P., matky žalovanej, voči ktorej žalobkyňa nespochybňovala v priebehu konania jej dobromyseľnosť v prípade nadobudnutia predmetného pozemku vydržaním.

4.2 Podľa žalovanej sa súd prvej inštancie vysporiadal aj a námietkami žalobkyne ohľadom otázky možného posunu chaty súpisné č. XX, t. j. tým, že by právni predchodcovia žalovanej postavili túto chatu na inom mieste než na tom, ktoré im bolo určené na základe dohody o súdnom užívaní stavebnému pozemku zo dňa 31.08.1982, a teda podľa žalovanej súd prvej inštancie správne skonštatoval, že právni predchodcovia preukázateľne postavili chatu v súlade s rozhodnutím o umiestnení stavby zo dňa 11.05.1982.

4.3 Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobkyňa v odvolacej replike zopakovala svoju argumentáciu z odvolania, ako aj z jej predchádzajúcich konaní učených v rámci konania pred súdom prvej inštancie, pričom zdôraznila, že žalovaná nijako v konaní nepreukázala, že by jej právni predchodcovia postavili predmetnú chatu

tam, kde to vymedzuje grafická časť geometrického plánu č. 244-251-3959-82, z čoho by potom bolo možné vyvodiť, že tento geometrický plán je chybný, nakoľko dnes je zrejmé, že parcela č. 783/9 sa nachádza vo vnútri pôvodnej PK parcely č. 782 a z dotknutého geometrického plánu vyplýva, že bola vytvorená z pôvodnej PK parcely č. 783. Vo zvyšnej časti odvolacej repliky zhrnula svoju skutkovú a právnu argumentáciu, ktorú učinila v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

6. Žalovaná v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 19.05.2025 oznámila, že sa k odvolacej replike nebude vyjadrovať, pričom zotrvala na svojich dovtedajších vyjadreniach.

7. Strany spolu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

8. Krajský súd v Žilina, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie voči výrokom I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie podala subjektívne legitimovaná strana (§ 359 CSP), t. j. žalobkyňa, nakoľko súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2, § 357 písm. m) CSP] v rozsahu danom § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov (prvoinštančného, ako aj predchádzajúceho odvolacieho) konania ako vecne správne potvrdil.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní (vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie, ktoré boli zásadné pre rozhodnutie vo veci) obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP prihliadať nemôže, aj keby takého pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobkyne formulované v podanom opravnom prostriedku s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

11. Východiskovo odvolací súd v kontexte so žalobkyňou namietanými odvolacími dôvodmi prezumovanými ust. § 365 ods. 1 písm. b) a f) CSP zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 a II. ÚS 251/2003). Skutočnosť, že sa žalobkyňa s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnila, nemôže teda založiť záver o naplnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) alebo f) CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobou uplatnenom nároku konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov a dôkazov žalobný nárok zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade aplikácií zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Svoj právny názor riadne odôvodnil, pričom tu treba mať na zreteli, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. V tomto smere odvolací súd dodáva, že odvolacia

argumentácia žalobkyne je z veľkej časti len zopakovaním jej argumentácie z prvoinštančného konania a kritikou toho, ako súd pristupoval k riešeniu sporu medzi stranami, kedy je zrejme, že žalobkyňa ňou vyjadruje jednak nespokojnosť a nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením vecí a domáha sa akceptovania svojho právneho názoru, čo samotné na založenie prípustnosti namietaných odvolacích dôvodov postačujúci nie je. Odvolací súd nemôže nesúhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že súd sa musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 96/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, číslo 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument, aj taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. V danej súvislosti samotná žalobkyňa poukázala na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 106/2010 zo dňa 15.07.2010 odkazujúce na zodpovedajúce rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva.

11.1

Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk, odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa predpoklady riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, nakoľko z odôvodnenia možno vyvodíť dôvody, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal, a ktoré ho viedli k záverom rezultujúcim do rozhodnutia vo veci.

12. Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

13. Pokiaľ žalobkyňa odvodzovala svoj vlastnícky nárok k spornému pozemku z reštitučného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2006/0061-R-19-DK zo dňa 22.03.2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 02.05.2006 (ďalej aj „Reštitučné rozhodnutie“), ktoré je svojou povahou originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, odvolací súd zotrváva na svojom právnom názore, ktorý vyslovil v odseku 22. odôvodnenia svojho predchádzajúceho uznesenia č. k. 11Co/51/2023-432 zo dňa 31.01.2024, ktorým zrušil (v poradí) prvý rozsudok súdu prvej inštancie v prejednávanej veci a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Na vyslovený názor odvolacieho súdu náležitým spôsobom reagoval aj súd prvej inštancie v odseku 46. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku.

13.1

Na doplnenie vysloveného záveru odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle Reštitučného rozhodnutia tak, ako na to relevantne poukazuje aj súd prvej inštancie v odseku 39. odôvodnenia svojho rozhodnutia, bolo rozhodnuté, že právnenému predchodcovi žalobkyne O. M. D. ako oprávnenej osobe sa nenavracia vlastníctvo k pozemkom v k. ú. L. N., pôvodne zapísaným v PK vložke č. XXX a podľa identifikácie parciel zo dňa 03.05.2004 takto KN-C parc. č. 783/4, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 75 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/5, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 100 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/6, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 83 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/7, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 116 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/14, TTP o výmere 1.129 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/18, TTP o výmere 3.163 m<sup>2</sup>, KN-C parc. č. 783/19, TTP o výmere 1 817 m<sup>2</sup> a časť KN-C parc. č. 783/3 o výmere 38 m<sup>2</sup>, všetky v úhrnej výmere 6.521 m<sup>2</sup> a v podiele 111/158, z dôvodu uvedeného v § 6 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 503/2003 Z. z., pretože pozemky boli po prechode do vlastníctva štátu zastavané a sú vo vlastníctve fyzických osôb, ktoré nie sú povinnou osobou podľa § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Predmetom navrátenia (Reštitučné rozhodnutie v časti výroku I. bodu 2) bol (v čase vydania Reštitučného rozhodnutia) pozemok parcela KN-E parc. č. 782, TTP o výmere 6.835 m<sup>2</sup>, zapísaný na LV č. XXXX, pričom vo výroku predmetného rozhodnutia sa výslovne neuvádza navrátenie sporného pozemku, t.j. pozemku parc. KN-C č. 783/9 právnenému predchodcovi žalobkyne (sporný pozemok sa uvádza v odôvodnení Reštitučného rozhodnutia iba v súvislosti s posúdením potreby zriadenia vecného bremena), avšak tento pozemok sa výslovne neuvádza ani medzi pozemkami, ktoré neboli právnenému predchodcovi žalobkyne navrátené. V čase vydania Reštitučného rozhodnutia sa teda nepochybne jednalo o duplicitný zápis vo vzťahu k pozemku v časti tvorenému parc. KN-E č. 782 a v celosti tvorenému parc. KN-C 783/9. Vychádzajúc potom z toho, že sporný pozemok tvoril (v čase vydania Reštitučného rozhodnutia) časť pozemku parc. KN-E č. 782 (porovnaj odsek 40. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), možno vo vyššie uvádzaných konkrétnostiach jednoznačne vysloviť, že Reštitučné rozhodnutie je prinajmenšom v časti výroku I. bodu 2 tohto rozhodnutia v zjavnom rozpore s ust. § 6 ods. 1 písm. a), ako aj písm. d) zákona č. 503/2003 Z. z., a to jednak z dôvodu, že sporný pozemok bol v čase predmetného reštitučného rozhodnutia vo vlastníctve fyzickej osoby, t. j. právneho predchodcu žalovanej O. K. L. a súčasne z dôvodu, že predmetný pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný (chatou súp. č. XX). V čase vydania Reštitučného rozhodnutia

(aj pri pripustení spornosti vlastníctva právneho predchodcu žalovanej k spornému pozemku, ktorá však v čase vydania Reštitučného rozhodnutia nebola ani len tvrdená) bola daná prinajmenšom nepochybnosť o dôvode pre nenavrátenie predmetného pozemku právnemu predchodcovi žalobkyne z dôvodu prezumovaného § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 503/2003 Z. z., nakoľko tento pozemok bol zastavaný stavbou vo vlastníctve právneho predchodcu žalovanej (prítom navyše v uvedenom čase bol ako vlastník sporného pozemku zapísaný na liste vlastníctva právny predchodca žalovanej O. K. L. a v súčasnosti samotná žalovaná).

### 13.2

V kontexte vyslovených záverov rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobkyne spočívajúcu v tom, že ona sa cíti byť dotknutá aj v tom zmysle, že napriek právoplatnému Reštitučnému rozhodnutiu, ktoré nebolo právnym predchodcom žalovanej napadnuté, musí vykonávať úkony na obhajobu svojho vlastníckeho práva a v žiadnom prípade to nemožno považovať za spravodlivé vo svetle okolností, za akých došlo k vydaniu reštitučného rozhodnutia, to znamená, že ide nápravu niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1989, kedy právnym predchodcom žalobkyne boli odňaté pozemky spôsobom, ktorý dnešná spoločnosť a právny poriadok považuje za nespravodlivé.

#### 13.2.1

Primárne je potrebné si uvedomiť, že napriek nespochybniteľnej potrebe a významu navrátenia vlastníctva k pozemkom v zmysle tzv. reštitučných zákonov sám zákonodarca stanovil limity pre navrátenie vlastníctva k týmto pozemkom, ktoré vymedzil práve v § 6 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Inak povedané tzv. reštitučné zákony mali odstrániť krivdy, ktoré spôsobil štát v predchádzajúcom režime. Súčasne však stanovil striktné limity, aby tieto krivdy nevytvárali ďalšie krivdy. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyodiť, že štát týmto ustanovením poskytol ochranu tretím osobám (s výnimkou štátu a tzv. právnických osôb, definovaných v § 4 ods. 1 tohto zákona) a z uvedeného dôvodu vyňal pozemky vo vlastníctve tretích osôb z navrátenia pôvodným vlastníkom, prípadne ich právnym nástupcom ako oprávneným osobám. V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poukazuje na čl. 20 Ústavy SR, podľa ktorého, každý má právo vlastníť majetok a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého, „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...“. V intenciách uvedeného ustanovenia je potom potrebné vykladať aj znenie zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach

na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, ktorý stanovuje, že oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu vymedzenú v § 3 citovaného zákona, pričom týmto nemožno zasiahnuť

do vlastníctva fyzickej osoby alebo právnickej osoby okrem povinnej osoby (t. j. osoby definovanej v § 4 ods. 1 tohto zákona). Pri potenciálnej konkurencii vlastníckeho práva žalovanej (k spornému pozemku) a vlastníckeho práva žalobkyne, ústavne konformnému výkladu podľa (už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vysloveného) nezmeneného názoru odvolacieho súdu zodpovedá preferovanie postavenia žalovanej, ktorej právnym predchodcom bol pochybením štátu daný do užívania sporný pozemok a následne Reštitučným rozhodnutím bol tento sporný pozemok ako reálna súčasť reštituovaného pozemku navrátený právnemu predchodcovi žalobkyne v rozpore s § 6 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Uvedeným rozhodnutím teda nebolo možné zasiahnuť do vlastníckeho práva inej fyzickej osoby v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalovanej (príp. v čase reštitučného rozhodnutia jej otcovi) prislúchalo vlastnícke právo k dotknutému pozemku. Uvedené rozhodnutie vo vzťahu k spornému pozemku nemôže (samo osebe) zakladať vznik vlastníctva žalobkyne k spornému pozemku.

#### 13.2.2

V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalobkyňa svoju argumentáciu zakladá (okrem iných dôvodov) aj na tom, že právny predchodca žalovanej, t. j. jej otec O. K. L., už v rámci dotknutého reštitučného konania musel mať vedomosť o tom, že predmetný sporný pozemok je (sú)časťou pozemkov, ktoré boli v reštitučnom konaní navrátené právnemu predchodcovi žalobkyne. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že argumentácia žalobkyne je zjavne jednostranná. Na jednej strane argumentuje pochybením právneho predchodcu žalovanej v rámci reštitučného konania (príp. tým, že nepodal odvolanie voči Reštitučnému rozhodnutiu, až stotožnením sa právneho predchodcu žalovanej s Reštitučným rozhodnutím v časti sporného pozemku), na druhej strane však opomína, že ak o uvedenom „pochybení“ (vychádzajúc z objektívneho hľadiska) mal mať vedomosť právny predchodca žalovanej (a to z podkladov, z ktorých vychádza predmetné rozhodnutie), rovnako

o tomto pochybení prinajmenšom mohol mať vedomosť aj právny predchodca žalobkyne ako reštituent. Odvolací súd si plne uvedomuje zmysel argumentácie žalobkyne, že správoplatnením Reštitučného rozhodnutia a zamietnutím žaloby v prejednávanej spore, by jej právny predchodcoví, (aktuálne) jej vznikla ujma, nakoľko si jej právny predchodca nemohol uplatniť iné náhradné pozemky za sporný pozemok tak, ako mu bolo priznané vo výroku I. bod 3 predmetného reštitučného rozhodnutia vo vzťahu k nenavrátaným pozemkom. Optikou argumentácie žalobkyne však potom ani jej právny predchodcoví v rámci reštitučného konania [keďže z uvedeného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že iné zastavané pozemky mu neboli navrátené z dôvodu aplikácie § 6 ods. 1 písm. a) a d) uvedeného zákona] nič nebránilo v tom, aby vzniesol v reštitučnom konaní námietky vo vzťahu k navráteniu časti pozemku zodpovedajúcej spornému pozemku. Pritom súčasne nemožno prehliadať aktivitu právneho predchodcu žalovanej vo vzťahu k zriadeniu vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu k nehnuteľnostiam – chatám (okrem iných, jeho chaty postavenej na pozemku parcela C-KN č. 783/9), ktorý bol s najväčšou pravdepodobnosťou účastníkom reštitučného konania (tak ako to možno vyvodiť z odsekov I. a II. odôvodnenia Reštitučného rozhodnutia) „iba“ vo vzťahu k zriadeniu vecného bremena. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu sa odvolaciemu súdu javí ako najpravdepodobnejšia možnosť, že v predmetnom reštitučnom konaní si ani právni predchodcovia obidvoch strán sporu a ani samotný konajúci úrad (zo subjektívneho hľadiska) neuvedomovali uvedené pochybenie.

14. Pokiaľ žalobkyňa namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie, že právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastníctvo sporného pozemku na základe Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982, na základe ktorej vzniklo právo osobného užívania, ktoré sa s poukazom na § 872 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka transformovalo ku dňu 01.01.1992 na vlastníctvo, odvolací súd túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako dôvodnú, avšak (vzhľadom na súčasne vyslovený záver súdu prvej inštancie o vydržaní vlastníckeho práva sporného pozemku právnymi predchodcami žalovanej) za nespôsobilú ovplyvniť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Možno dať za pravdu žalobkyňi, že právo osobného užívania pozemkov bolo možné v zmysle § 199 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej dohody „zriadiť len k pozemkom, ktoré boli v socialistickom spoločenskom vlastníctve a ktoré boli podľa územných plánov alebo územných rozhodnutí určené na výstavbu rodinných domčekov, rekreačných chat alebo garáží, alebo na zriaďovanie záhradiek“, keď je zrejmé, že štát nebol výlučným vlastníkom predmetného pozemku (bol jeho podielovým spoluvlastníkom o veľkosti 111/158-in z celku), keď zvyšným podielovým spoluvlastníkom bola Q. D. (v podiele 47/158-in).

#### 14.1

Tak ako už bolo uvedené s poukazom na záver súdu prvej inštancie o vydržaní predmetných pozemkov zo strany právnych predchodcov žalovanej nemohol tento nesprávny záver viesť k inému rozhodnutiu vo veci.

15. Vo vzťahu k vydržaniu predmetných pozemkov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odseku 45. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, pričom zdôrazňuje, že dôvodu pochybenia pri zameraní Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1982 došlo k chybnému zameraniu pozemku parc. EN č. 783/9 a jeho nesprávnej identifikácii s EN parc. č. 783, pričom v spore bolo nepochybné, že uvedený pozemok sa nachádzal vo vnútri parc. č. 782.

#### 15.1

Pokiaľ žalovaná namietala, že v konaní nebolo preukázané, že právni predchodcovia žalovanej postavili svoju chatu na zameranom pozemku parcela č. 783/9, tak ako bol vytvorený predmetným geometrickým plánom, odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odsekoch 36. a 42. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie poukazuje jednak na stanovisko Okresného úradu Dolný Kubín, katastrálny odbor zo dňa 12.09.2022, z ktorého vyplýva, že „podľa Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 bola vytvorená parcela registra „C“ č. 783/9 o výmere 123 m<sup>2</sup>, ktorá bola vysporiadaná a jej výmera odpísaná z PK parcely č. 783 zapísanej v PK vložke č. XXX. V skutočnosti sa parcela registra „C“ č. 783/9 polohovo nachádza na parcele registra „E“ č. 782/2“, ako aj odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.12.2011.

#### 15.2

Iba na doplnenie odvolací súd poukazuje na to, že v konaní nebolo ani len namietané, že by dotknutá chata súp. č. XX vo vlastníctve žalovanej bola postavená na inom pozemku ako na pozemku parcela č. 783/9, čo vyplýva aj z LV č. XXXX.

16. Rovnako neobstojí ani námietka žalobkyne, že právni predchodcovia žalovanej nemohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním k predmetnému pozemku, nakoľko by to bolo v rozpore s ust. § 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vydržaním nebolo možné nadobudnúť vec majetku

v socialistickom vlastníctve, keď iba spoluvlastnícky podiel štátu na pozemku parcela č. 782 o výmere 111/158-ín bol v socialistickom vlastníctve. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to (tak ako súd prvej inštancie správne odkazuje na § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka), že podľa právnej úpravy účinnej od 01.01.1992 už nebolo nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním limitované splnením podmienky prezumovanej ust. § 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzavretia Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982. V danej súvislosti si treba uvedomiť, že vlastníkom nehnuteľnosti sa počínajúc dňom 01.01.1992 stala osoba, ktorá mala nehnuteľnosť v oprávnenej držbe nepretržite po dobu 10 rokov, a to i v prípade ak sa stala oprávneným držiteľom pred 01.01.1992, pričom do doby oprávnenej držby pre vydržanie treba započítať aj dobu pred týmto dňom. Vlastnícke právo k pozemku nadobudla osoba, ktorá kedykoľvek po 01.01.1992 splnila podmienky vydržania stanovené v § 134 Občianskeho zákonníka (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/80/2001, R 83/2002, ako aj rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo/2205/1999). V danom prípade sa teda vo vzťahu k započítaniu vydržacej doby pred 01.01.1992 jednalo o prípad režimu tzv. pravej retroaktivity.

17. Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s odvolacou námietkou žalobkyne vo vzťahu k záveru vyslovenému súdom prvej inštancie v odseku 45. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku [podľa ktorého sa jednalo len o chybné zameranie (nesprávnu identifikáciu) predmetného pozemku vo vzťahu k pozemku parcela č. 782, v čom ide o skutkový omyl, keďže zo strany právnych predchodcov žalovanej nedošlo reálne k žiadnemu posunu v teréne (teda že by chatu súp. č. XX postavili na inom mieste, než im bolo pridelené na základe Dohody o osobnom užívaní pozemku), teda že preukázateľne chatu postavili v súlade s rozhodnutím o umiestnení stavby zo dňa 11.05.1982, ktorého súčasťou je snímka z pozemkovej mapy, kde bola táto chata zakreslená pod poradovým číslom 3].

17.1

Tak ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí relevantne odkazuje na stanovisko Okresného úradu Dolný Kubín, katastrálny odbor zo dňa 12.09.2022, v zmysle ktorého podľa Geometrického plánu č. 244-251-3957-82 bola vytvorená parcela registra „C“ č. 783/9 o výmere 123 m<sup>2</sup>, ktorá bola vysporiadaná a jej výmera odpísaná z PK parcely č. 783 zapísanej v PK vložke č. XXX s tým, že v skutočnosti sa parcela „C“ č. 783/9 polohovo nachádza na parcele registra „E“ č. 782/2. V tomto súd prvej inštancie taktiež relevantne odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/39/2009-50 zo dňa 20.04.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.12.2011. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na to, že citácia z predmetného rozsudku Krajského súdu v Žiline uvedená v odseku 42. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je len citáciou tvrdenia Katastrálneho úradu v Žiline, odvolací súd poukazuje na to, že Krajský súd v Žiline sa v predmetnom konaní (sp. zn. 21S/39/2009) stotožnil s uvedenou argumentáciou Katastrálneho úradu v Žiline, keď dospel k záveru, že chata súp. č. XX bola postavená na vtedajšej EN parcele č. 783/9, ktorá bola neskôr v rámci mapovania CKN stavu zapísaná do katastrálnej mapy ako CKN parcela. Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd vyhodnotil predmetný skutkový záver súdu prvej inštancie za preukázaný a vecne správny, ktorý nebol žalobkyňou v konaní nijako spochybný.

18. Žalobkyňa súčasne namietala záver súdu prvej inštancie o dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej (zotrvala na námietke dobromyseľnosti otca žalovanej O. K. L. vo vzťahu k jeho pracovnej pozícii, z ktorej vyplývali aj jeho skúsenosti a poznatky v oblasti práv k pozemkom, ich výkupu a pod., ako aj matky žalovanej), pričom v daných súvislostiach poukázala na svoje podanie zo dňa 12.09.2024 (poznámka odvolacieho súdu: z obsahu spisu vyplýva, že správne malo byť uvedené elektronické podanie bez zaručeného elektronického podpisu zo dňa 13.09.2024, doplnené dňa 01.10.2024).

18.1

Vo všeobecnosti vychádzajúc z právnoteoretických prezumpcií je vydržanie osobitný originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona (§ 129 a § 134 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov. Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania (predmetom vydržania môže byť každá vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva), držba musí byť oprávnená, t. j. musí ísť o faktické ovládanie veci alebo vykonávanie práva, musí ísť o vôľu nakladať s vecou alebo s právom ako so svojím a musí byť dobrá viera, že oprávnenému držiteľovi patrí vec (alebo právo) a držba musí byť nepretržitá po čas celej zákonom stanovenej doby. Do zákonom stanovenej doby sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca (u nehnuteľných vecí je vydržacia doba 10-ročná). Subjektom vydržania môže byť tak fyzická ako aj právnická osoba.

18.1.1

Žalobkyňa v odvolaní namietala nesplnenie podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to že držba právnych predchodcov žalovanej nebola oprávnená. Oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí a že je v tejto dobrej viere so zreteľom k všetkým

okolnostiam. Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Prípadný omyl musí byť ospravedlniteľný. V danej súvislosti odvolací súd akcentuje, že sa musí jednať o opatrosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Pri posudzovaní dobrej viery je teda potrebné klásť na každého držiteľa rovnaké nároky. Samozrejme, v prípade, že aj keď držiteľ postupoval s obvyklou opatrosťou, nebude jeho držba oprávnená, pokiaľ sa preukáže, že o vade musel vedieť. Ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu od každého požadovať. V prípade pochybností sa prioritizuje predpoklad, že tržba je oprávnená. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nepredstavuje záver súdu prvej inštancie, vyslovený v odseku 45. odôvodnenia, týkajúci sa dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej, neprípustný exces pri hodnotení dôkazov tak, ako ho prezumuje ust. § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a skutkové závery súdu prvej inštancie sa s týmto záverom stotožňuje aj odvolací súd. V posudzovanom prípade (tak ako na to poukazuje aj samotná žalobkyňa) možno pripustiť, že skutočnosti týkajúce sa uzavretia Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku zo dňa 31.08.1982 evokujú určité „privilegované“ postavenie právneho predchodcu žalovanej [s týmto bolo ešte pred tým, ako nadobudla účinky Dohoda o osobnom užívaní stavebného pozemku, ktorá bola registrovaná Štátnym notárstvom v Dolnom Kubíne až dňa 01. septembra 1982, pred tým ako štát kúpil pozemok parcela č. 783/9, a pred tým ako dokonané ako so stavebníkom, keď rozhodnutie o umiestnení stavby (t. j. chaty súp. č. XX) bolo Okresným národným výborom, odbor územného plánovania v G. B. pod č. 1077/77 vydané už 11.05.1982]. Podľa názoru odvolacieho súdu však táto skutočnosť nie je sama o sebe spôsobilou vyvodiť záver o nedobromyseľnosti právnych predchodcov žalovanej. Práve naopak, žalobkyňou tvrdeny „privilegovaný“ status právneho predchodcu žalovanej by pravdepodobnejšie viedol k záveru, že v prípade vedomosti o pochybení pri zameraní sporného pozemku, by tento činil úkony vedúce k náprave pochybenia, čo však v konaní nebolo ani len tvrdené.

#### 18.1.2

Ani námietku žalobkyne, že rozhodnutie o umiestnení stavby odkazuje na vymedzenie stavebného pozemku v rekreačnej oblasti B. D. parcela č. 783/1, poradové číslo 3, na snímku z pozemkovej mapy zo dňa 21.06.1977, v ktorom je iba „laický“ zakreslený pozemok č. 3, keď v uvedenom čase už bol vypracovaný Geometrický plán č. 244-251-3957-82 zo dňa 20.04.1982, odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Uvedené nie je takou skutočnosťou, ktorá by podľa názoru odvolacieho súdu bola v konkrétnostiach prejednávanej veci spôsobilá narušiť dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovanej. Sumarizujúc skutkový stav možno uzavrieť, že právni predchodcovia žalovanej uzavreli so štátom Dohodu o osobnom užívaní stavebného pozemku, ktorá bola registrovaná Štátnym notárstvom dňa 01.09.1980 pod č. reg. II 240/82 k pozemku zapísanému v evidencii nehnuteľností katastrálne územie L. N. na LV č. X pod parcelným číslom 783/9 o výmere 123 m<sup>2</sup>. Tak ako to vyplynulo z vyššie uvedených záverov súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, jedná sa o identický pozemok so súčasnou parcelou KN-C č. 783/9, ku ktorému sa v prejednávanom spore domáha určenia vlastníckeho práva práve žalobkyňa. Na uvedenom pozemku postavili právni predchodcovia žalovanej chatu súp. č. XX, čo vyplýva aj z listu vlastníctva č. XXXX pre okres G. B., obec G. B. a k. ú. L. N.. V konaní nebolo preukázané, že by pri stavbe uvedenej chaty a následne v užívaní tohto pozemku boli právni predchodcovia žalovanej nejakým spôsobom rušení, a to až do konania o reštitučnom nároku právneho predchodcu žalobkyne vedeného Obvodným pozemkovým úradom v Námestove pod č. OPÚ-2006/00161-R-19-DK, v ktorom bolo vydané rozhodnutie dňa 22.03.2006 o navrátení vlastníctva k pozemkom v katastrálnom území L. N., pôvodne zapísaných v PKN vložke č. XXX a podľa identifikácie parciel zo dňa 03.05.2005 v súčasnosti zapísané na LV č. XXXX ako pozemok parcela E-KN parc. č. 782, TTP o výmere 6835 m<sup>2</sup> v podiele 111/158 (výrok I. bod 2. predmetného rozhodnutia). Tak ako to možno jednoznačne vyvodiť aj zo záverov súdu prvej inštancie, vydržacia doba začala plynúť dňom registrácie Dohody o osobnom užívaní stavebného pozemku uzavretej medzi Miestnym národným výborom v Dolnom Kubíne ako správcom stavebného pozemku a rodičmi žalovanej dňa 01.08.1982 a uplynula dňa 01.09.1992. Uvedený záver, tak ako už bolo uvedené, nemohol byť spôsobilý spochybnený ani poukazom na prílohu rozhodnutia o umiestnení stavby č. j. Výst. 1077/77 zo dňa 11.05.1982, a to snímku z pozemkovej mapy, na ktorej je iba laický vymedzený pozemok pod poradovým číslom 3, pričom v uvedenom čase už bol vypracovaný Geometrický plán č. 244-251-3957/82 zo dňa 20.04.1982, ktorý umiestňuje sporný pozemok v identickej lokalite s tým, že tento pozemok mal byť v zmysle predmetného geometrického plánu v teréne vymedzený, a toto vymedzenie zodpovedá aj jeho súčasnému (reálnemu) umiestneniu. V kontexte vyššie uvedeného sa potom odvolaciemu súdu javia aj úvahy žalobkyne o privilegovanom postavení otca žalovanej, ako aj jeho vedomosti o situačnom usporiadaní pozemkov v uvedenej lokalite ako podpredsedu Miestneho národného výboru v G. B. ako

nenáležitú, keď už z logiky veci by tento neuzatváral Dohodu o osobnom užívaní stavebného pozemku majúc vedomosť o tak zásadnom pochybení pri vypracovaní geometrického plánu z roku 1982, v zmysle ktorého bol pozemok parcela č. 789/3 vytvorený z pôvodnej PK parcely č. 783, pričom v teréne bol fakticky zameraný na pôvodnej PK parcele č. 782, čo však bolo preukázateľne (objektívne) prvýkrát zistené až v reštitučnom konaní.

18.1.3

Odvolačný súd potom dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovanej.

19. Na základe uvedeného odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., t. j. vo veci samej, ako vecne správny potvrdil a rovnako potvrdil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov (prvostupňového ako aj predchádzajúceho odvolacieho) konania (výrok II.), ktorý vykazuje vecnú správnosť, nakoľko žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná.

20. O trovách aktuálneho odvolacieho konania odvolačný súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaná bola v aktuálnom odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)  
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolačný súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolačný súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo znalecovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 27. januára 2026

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu